

Ministru prezidenta birojs

Brīvības bulvāris 36, Riga, LV-1520, tāl. 67082810, faks 67082960, e-pasts mpbirojs@mk.gov.lv, www.mk.gov.lv

Riga

18.02.2015.
Uz 07.01.2015.

Nr. 2015-G-333

Reģistrētā ministra
Dzintars Rasnačs
A. Grigoram

*Informācijai:
Visiem ministriem*

Par 16. martu kā legionāru atceres dienu

Godājamais Grigora kungs

Valsts kancelejā saņemts Ministru prezidentei Laimdotai Straujumai adresēts Jūsu iesniegumus, kurā izteikts viedoklis par 16. martu kā legionāru atceres dienu.

Valdība kopš Latvijas neatkarības atjaunošanas konsekventi ievērojusi to, ka Latvijas valsts savus kritušos karavīrus godina Lāčplēša dienā, 11. novembrī - varoņu piemiņas dienā. 16. marts nav valsts oficiāla piemiņas diena. Valsts augstākās amatpersonas un valdības locekļi šajos pasākumos pie Brīvības pieminekļa nepiedalās.

Latvija ir konsekventi nosodījusi abu totalitāro režīmu pastrādātos noziegumus pret cilvēci, nosoda holokaustu un godina totalitāro režīmu upuru piemiņu.

Izpildot iesniegumā izteikto lūgumu, nosūtu visiem ministriem Jūsu iesniegumu un tam pievienoto pielikumu informācijai.

Pateicos Jums par aktīvo līdzdalību un pausto viedokli.

Pielikumā (visiem ministriem): A. Grigora iesniegums ar pielikumu (kopija) pavisam kopā uz 7 lp.

Ar cieņu
Ministru prezidenta biroja vadītājs

Ringolds Arnītis

Rudzīte 67082800

SAŅEMTS	
TIESLIETU MINISTRIJAS KANCELEJĀ	
Datums	19 -02- 2015
Registr. Nr.	330 - G
Lietas Nr.	1-24

1	2	3	5	6	18	25
45	30	31	43	44	48	56
68	12	10	15	16	20	23
24	26	80	27	88	89	90
91	92	41	52	99	100	

Latvijas Republikas Ministru prezidentei

Licēn. Laimdotai Straujumai Brīvības 36, Rīga, LV-1050

Labdien!

Nosūtu Jums rakstu, kurā izanalizēts 16.marta rašanās mīts, pamatojoties uz vēsturisku dokumentu analīzi, uz legionāru –veterānu atmiņām, kā arī izsaku savu un daudzu manu līdzgaitnieku viedokli attiecībā uz 16.martu. Ceru, ka Jūs izlasīsiet un ierosināsiet , lai 16.marta provokācijas Latvijā nebūtu un piekritīsiet manam viedoklim. Ar šiem veterāniem arī būtu jāparunā un jāskaidro, lai gan tas tagad viņiem ir grūti saprast , ka viņi nav Latvijas varoni, bet bijuši spiesti cīnīties pret savu gribu hitleriskās Vācijas trešā Reiha bruņoto spēku sastāvā, zvērot uzticību Ādolfam Hitleram. Vienīgi pie varoņiem varētu pieskaitīt Rubeņa bataljona vīrus (arī tos legionārus kuri kļuva par nacionāliem partizāniem), kuri dezertēja no legiona, gribēja cīnīties par Latviju, un kurus visus hitleriskas Vācijas armijas dajas kaujā Kurzemē aplenca un nošāva. Skaidrs ,ka Latvijai atgūstot neatkarību Saeimas sasaukumos bija arī deputāti-legionāri, kas šo mītu par 16.martu tiražēja. Ticu, ka viņi bija Latvijas patrioti un neizanalizēja reālo 16.marta būtību. Uzskatu, ka maldīgais priekšstats par 16.martu ir jāpieliek punkts, un tas ir jāskaidro šiem sirmajiem vīriem . Viņi bija mobilizēti Hitleriskās Armijas tai sauktajā Legionā pret savu gribu. Latvijas Republikai nav nekāda sakara un atbildības jānes par šo Legionu, jo Latvijas teritorija bija okupācijas režīma- hitleriskas Vācijas Ostland ģenerālapgabals (neatkarīga Latvijas Republika netika atjaunota). Bet nedrīkst pielaist turpmāk 16.marta, šo hitleriskaā armijas veterānu provokācijas gājienu un to saukto „antifašistu”un visādu naidīgu nacionālboļševiku provokācijas, jo no pirmā janvāra mēs esam Eiropas Savienības Padomes prezidējošā valsts. Eiropas tautas līdz šim to nesaprot, un tā būs pret Latvijas neatkarību un tas tēlu pasaulē kārtējā provokācija. Vācijā arī notiek hitleriskās Vācijas bijuša kara veterānu saieti, bet tas notiek klusi, bez tagadējās Vācijas valsts atbalsta. Laiks pienācis šīm provokācijām pielikt punktu. Ceru, ka Jūs iepazīstināsiet visus ministrus ar mūsu izteikto viedokli izlasot 13 lapas , kurās dota analīze, kas reāli ir 16.marts.

A.Grigors

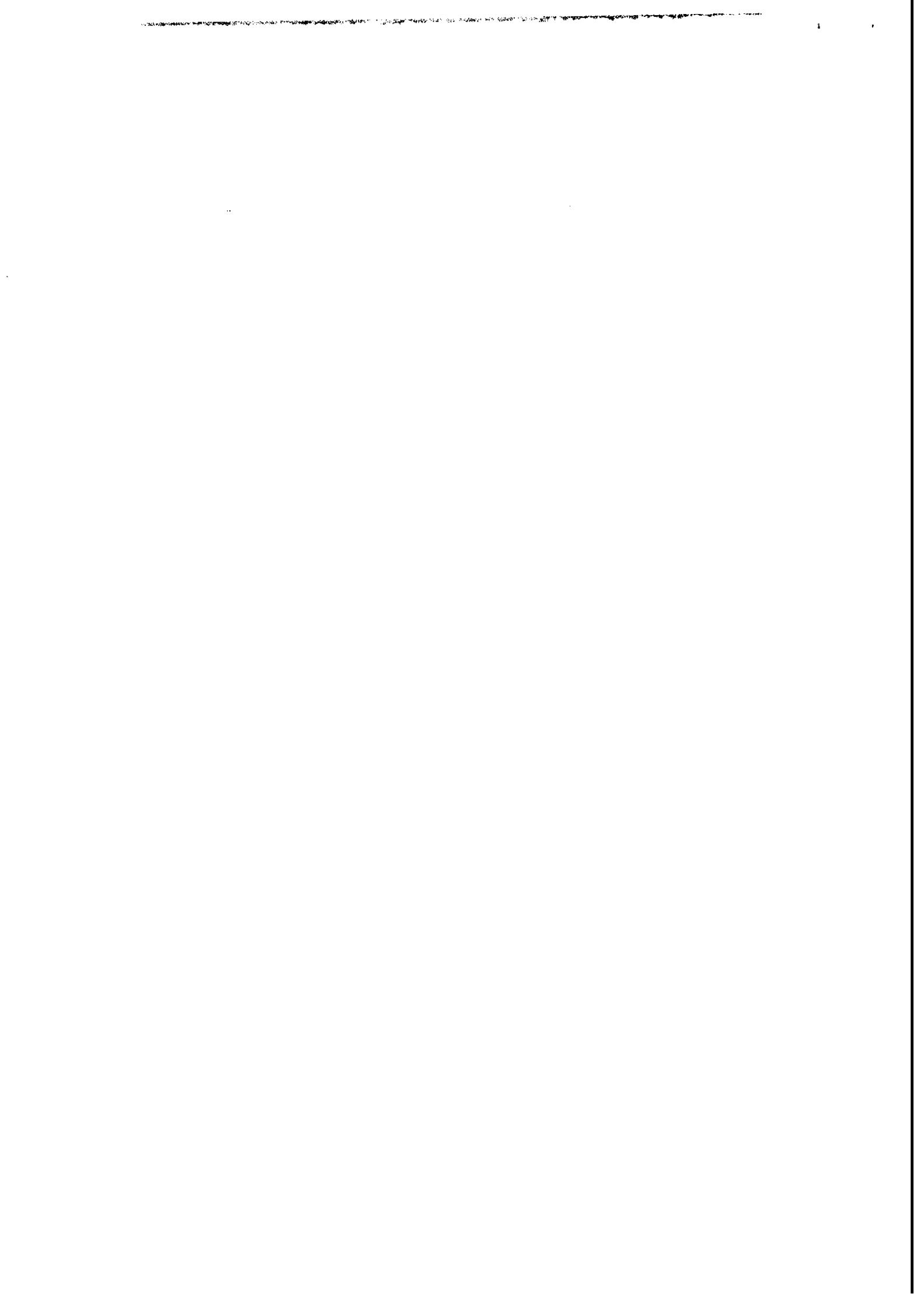
Rīgā

07.01.2015.g.

Atbildi sūtiet

WYSZYSTKIE
26/430210
elektroniski

SANEMTS
VALSTS KANCELEJĀ
20. Jūg. « 13. » 02. plkst. 11:09
Reg. Nr.: G - 333

Vienreiz jāizdara secinājums, ka Legions ir trešā reiha hitleriskās Vācijas karaspēka vienība, jāpārtrauc 16.marta gājieni hitleriskas Vācijas armijas bijušiem no Latvijas mobilizētiem legionāriem- veterāniem iet pie Brīvības pieminekļa ,un kas mums Latvijā būtu jādara, lai beidzot atklātu patiesību, ierosinātu un pabeigtu tiesu par Stalīna un Hitlera izdarītiem noziegumiem pret Latviju un cilvēci. Atskats XX gadsimta vēsturē. Un ko no vēstures mācīties mūsu valsts jaunās paaudzes vadībai.

16.marta mīts un tā cēloņi.

1943 gada otrā pusē pēc smagiem zaudējumiem 2. Pasaules kara frontēs, īpaši padomju- vācu frontē, hitleriskās Vācijas vadība bija pasludinājusi visu resursu un dzīvā spēka mobilizāciju, cerot totāli aplaupīt okupētās zemes. Tādēj tika izspēlēta Hitlera okupantu nekrietna spēle ar to saukto Izveidoto, bijušā neatkarīgās Latvijas Republikas teritorijā, Ostlandē okupētajā Latvijas ģenerālapgabalā - „Pašpārvaldi” (pašpārvalde bija vācu okupācijas varas civilpārvaldes paīgorgāns, un izsludinātā mobilizācija Latvijā bija nelikumīga), it kā piesolot latviešiem” iluzorisku autonomiju”, ja viņi brīvprātīgi stāsies SS legionā un vācu vadībā cītīgi karos pret Sarkano Armiju. Tas bija darīts, lai kaut kādā veidā pamatotu mobilizāciju masu informācijas līdzekļos un propogandētu to vācu okupantu pārvaldītajā presē latviešu valodā.. Tādēj, lai šie sirmie vīri (veterāni bijušie legionā iesauktie) neapvainotos, jo viņi nokļuva kārtējā agresora hitleriskas Vācijas bruņotos spēkos pret savu gribu. Tādēj lai izprastu, rakstā pamatota „16.marta” mīta, ilūziju rašanās būtība, atskatīsimies uz Latvijas aizgājušā gadsimta vēsturiskiem notikumiem, un to saistību ar Josifa Stalīna un Ādolfa Hitlera vadītiem okupācijas periodiem.

Stalīniskā režīma aizdomīguma un neuzticēšanas dēļ Latvijā netika izdarīta mobilizācija. A. Višinska izveidotal J. Kalnbērziņa, A.Kirkenšteina un V.Lāča ielikteņu, marionešu LPSR valdībai lielākā daja Latvijas tautas neuzticējās, jo jau bija piedzīvojusi 1940. gada, 1941. gada represijas un deportācijas un dzīves līmeņa pasliktināšanos. Par pamatu tam arī bija Josifa Stalīna attieksme un izdarītās represijas pret latviešu diasporu, un citām tautām, dzīvojošiem Padomju Savienībā sākot no viņa valdīšanas un sevišķi 1937. gada un turpmāk. Tikai Pamatojoties uz pavēli Nr. 00447 un Nikolaja Ježova telegrammu Nr. 49990 tika apcietināti 21300 latviešu 1937. gadā un no tiem nošauti 16775. Arī Sibīrijā, Altajā, Baškirijā, Vitebskas , Krasnodaras apgabalā u.c tika iznīcināta latviešu inteliģence, latviešu skolas, klubi, bet nepilngadīgie bērni nosūtīti uz bērnu namiem. Cik latviešu un citu tautību cilvēku J.Stalīna izvērstā tautu genocīda rezultātā visā Padomju Savienībā viņa valdīšanas laikā ir iznīcināti, pārvietoti, tas ir vēstures pētnieku ziņā, kas ir jānoskaidro starptautiskajai komisijai, kuru vēl ir jāizveido. Līdz šim laikam nav izdarīts starptautisks notiesājošs spriedums par Stalīna pret tautām (latviešu, poļu, somu, lietuviešu, igauņu, grieķu, rumāņu, u. c.) izvērsto genocīdu. Tikai no 1937. gada

augusta līdz 1938. gada novembrim tika notiesāti 335513 un nošauti 247157 poju, latviešu, somu ,grieķu, lietuviešu, igauņu u.c tautību cilvēki galvenokārt , kuri bija izglītoti (inteliģence arī militārā) kuri strādāja valsts institūcijas un viņu izceļums nāca no jau neatkarīgam valstīm ,kā Polija, Latvija, Lietuva, Somija u.t.t. Kopā par 1937, 1938. gadu tika pēc J.Stalina pavēles arestēti krievu, ukraiņu un uzskaņīto citu tautību pārstāvju PSRS vairāk kā 1,5 miljona, no tiem nāves sods piespriests 1937. gadā-353704, 1938.gadā -328618, no tiem 412 PSRS bruņoto spēku komandējoša sastāva augstākiem virsniekiem, tanī skaitā diviem maršaliem. Tas bija **Stalina intervences sagatavošanas periods pirms Molotova- Ribentropa pakta noslēgšanas 1939.gada 23.augustā.** J.Stalins baidījās ka neatkarīgo valstu diasporas pārstāvji, kuri tanī laika dzīvoja Padomju Savienībā var būt traucēklis viņa intervences īstenošanā, jo daudzi no viņiem strādāja valsts struktūrās un ieņēma augstus vadošos amatus kā civilā, tā arī militāras institūcijās, tādēļ izvērsa teroru pret viņiem. Pēc Molotova-Ribentropa pakta noslēgšanas 1939.gada 23.augustā sākas jau pēc nedēļas tā izpilde, un hitleriskās Vācijas un PSRS karaspēks 1939.gada 1.septembrī iebrūk Polijā un PSRS okupē rietumu Baltkrieviju. Tālāk pēc Molotova-Ribentropa pakta noslēgšanas 1939.gada 23. augustā, steidzīgi 1939.gada 28. septembrī PSRS un hitleriskā Vācija noslēdz otru savstarpēju „Draudzības un robežu līgumu”, kuru vienlaicīgi ratificē 1939.gada 18.oktobrī, bet svinīga ratifikācijas aktu apmaiņa notiek Berlīnē 1939.gada 14.decembrijā (Tas ir laiks, kad notiek staliniskā PSRS agresija pret Somiju). Divu okupācijas, agresoru, diktatoru, arī savas un citu tautu Izničinātāju draudzības periods (hitleriskās Vācijas virsnieki mācījās PSRS militāras mācību iestādēs ,kursos, tika rīkotas kopējas militāras mācības, parādes, noslēgti līgumi u.c. draudzības pasākumi), ka arī 2.pasaules kara Izralsītāju līderu (Hitlers-Stalins) sadarbības periods, Padomju Savienībā tika noklusēts, notika vēstures falsifikācija, un tauta to nezināja. Padomju mīts, ka pirmskara Latvijā pie varas bija” fašisti” ir agresora Stalina izdomājums (pat tik muļķīgi izdomājumi, ka Latvija un Baltijas valstis gatavojas karot ar PSRS, vai vēl var muļķīgāk izdomāt), lai attaisnotu savu tiešām fašistisko politiku attiecība pret krievu, ukraiņu, Latvijas, Polijas, Somijas u.c. tautām un viņa izvestām represijām. Jāsecina ,ka Hitlers daudz mācījās no J.Stalina pielietotām represijām un metodēm pret tautām cilvēku izničināšanā (pat pirmās koncentrācijas nometnes pasaulei J.Stalins ierīkoja PSRS-GULAG). Un tas ir jāizstāsta visai pasaulei, kura nezin, ka var atnākt bruņoti cilvēki pēkšni pie tevis mājās , apcielināt tevi, tiesāt kā „fašistu- izsūtīt uz Sibīrijas un Ziemeļu PSRS rajoniem, vai nošaut tevi pat spīdzinot , piekaujot, pat „ pietiesāt”, kā to noteica savā laika A.Višinskis , ka galvenais ir izmeklētāja viedoklis „notiesājušā” spriedumā. Aizgājušā gadsimta 30-to gadu beigu periodā staliniskā PSRS uz vietām komunistiskie partijas funkcionāri sacentās izsūtīto un nošauto „spiegu” un „fašistu” plānu” pildīšanā. Uz tās sauktās „troikas” sastāvu komunistu sirdsapziņas ir simtiem tūkstošu nonāvēto PSRS visu tautu nevainīgu cilvēku

GULAGA nometnēs izdzisušās un nošauto dzīvības. 1939. gada 30.novembrī ultimāts Somijai, somi to noraida un PSRS karaspēks iebrūk Somijā.

Karš beidzas ar pamiera noslēgšanu 1940. gada 13.martā un tā rezultātā Somija zaudē lielu daju savas teritorijas, bet saglabā savu valsti un neatkarību. Somija cīnījās pret PSRS viena, neviens lielvalsts viņu neatbalstīja. Somija arī tagad ir jebkurā brīdī ir gatava staties pretī jebkuram agresoram. Somijas aizsardzības budžets ik gadu ir(2,3 miljardi EUR-2013.gadā). Katrs jaunietis no 18 gadu vecuma iziet obligāto kara dienestu no 6-12. mēnešiem. Regulārā armija 28,3 tūkstoši, no tiem profesionāli -8,7 tūkstoši, rezervisti-435 tūkstoši, mobilizācijas rezerve vaīrāk ka viens miljons no 5,5 miljoniem Somijas iedzīvotāju. Gaisa spēkos dien 2800. Lidmašīnu parks:63 iznīcinātāju F-18 C un D, un vēl ap 100 dažādu tipa lidmašīnu un helikopteru, arī daja lidmašīnu , ko būvē Somijā. Daļu apbruņojuma Somija ražo pati. Tā ka viņi paši ir spējīgi aizsargāt savas valsts gaisa telpu. Tāpat Sauszemes, robežaizsardzības spēki, Jūras kara flote ir labi apbruņoti un apmācīti. Daudzām mazām tautām ,arī Latvijai, ir jāņem par piemēru somu pretošanās agresoram, un uzturēt, apbruņot un apmācīt armiju un savu tautu savas valsts aizsardzībai. Katrs soms un somiete ir Somijas patrioti. Staļina plāniem , pateicoties somu tautas pretestībai, šeit nenosrādāja. Staļina taktika –ultimāts Somijai, jau sastādīta Otto Kusinena marionešu valdība, Izveidota Somijas Demokrātiskā Republika (vēlāk Karēlijas APSR) ieņemtajās teritorijas, tālāk būtu falsificētas, fiktīvas vēlēšanas visā Somijā, pēc tam noformēta prasība uzņemt PSRS sastāvā.

Somijā valdība mobilizēja savu tautu un par katru ieņemto zemes pēdu PSRS nesa līelus zaudējumus. .Pēc līdzīga scenārija turpinājās Baltijas valstu okupācija, bet salīdzinājumā ar Somiju, tās piekrita līgumu noslēgšanai, ultimātam un necīnījās pret agresoru. Toties vēlāk Hitlers izmantoja Latvijas mobilizācijas resursus sava interesēs. Tālāk J.Stalins veica Lietuvas okupāciju -ultimāts 1940. gada 14. jūnijs, un jau 15.jūnijā sākās Lietuvas okupācija. Tālāk 1940.gada 16.jūnijs PSRS ultimāts Latvijai un Igaunijai un 17.jūnija sākās Latvijas , Igaunijas okupācija. Atgādināšu, ka okupācija nozīmē citas valsts teritorijas sagrabšanu uz laiku ar bruņotu spēku un šīs valsts visu funkciju pārņemšana, okupantu valsts- mūsu gadījumā staļiniskās PSRS iedzīvotāju pārvietošana uz okupētam valstīm t.sk. Latviju.. No staļiniskās PSRS puses tā bija 1920 .gada noslēgto miera līgumu pārkāpšana un starptautisko līgumu neievērošana, lai gan tanī brīdī jau PSRS bija izslēgta no Tautu Savienības. Latvijas, Lietuvas, Igaunijas valdība pielaida lielu kļūdu noslēdzot neuzbrukšanas līgumus (līgums bija noslēgts uz 10 gadiem, līgumā vienā no pantiem bija noteikts , ka tas nemainīs valsts iekārtu Latvijā) ar Staļinisko PSRS un izvietojot sava valstī svešas valsts karaspēku. Maz vadošie Latvijas, Lietuvas, Igaunijas valsts vadītāji nēma vērā PSRS agresiju pret Poliju un Somiju un neizdarīja no tās priekš sevis un savas tautas secinājumus. Latvijas neatkarības zaudēšanā „lieli nopelnī” ir bijušam Latvijas ārlietu ministram Gothardam Vilheljam Nikolajam

Munteram (1898-1967) pēc tautības vācietim, kas praktiski darbojās Vācijas un staļiniskās PSRS interesēs, kā viņu aģents. Tādēj mazām valstīm un viņu drošības iestādēm ir uzmanīgi jāizvērtē un jānovēro savu ārlietu ministru darbība, vai tie tiešām darbojas valsts interesēs. Sacimai un valdībai jādod viņiem uzdevumi un jākontrolē viņu darbība, lai viņu vienpersoniskie lēmumi vai paziņojumi būtu iepriekš saskaņoti ar Saeimu un valdību. Regulāri Saeimā jāuzklausa ārlietu ministrs ar atskaiti par svarīgiem ārpolitiskiem jautājumiem. Ja ir mazākas aizdomas par viņa citas valsts politikas lobēšanu, tad nekavējoši ārlietu ministrs ir jāatstādina no pienākumu pildīšanas uzteicot viņam neuzticību. K.Ulmanis un Latvijas drošības iestādes to savā laikā neatklāja , ka G.V.N. Munters ir PSRS aģents. To pierāda viņa sadarbība ar PSRS L. Bērijas izveidotām drošības iestādēm sniedzot informāciju, attaisnojot J.Staļina agresiju pret Latviju tā laika laikrakstā „Cīņa” ,kā arī strādājot LPSR VDK kontrolētā Latvijas kultūras sakaru komitejā ar tautiešiem ārzemēs, kurā viņš tika iecelts par locekli 1964 gadā.

Visas trīs Baltijas valstis Staļiniskas PSRS , Hitleriskās Vācijas agresijas rezultātā cieta lielākus zaudējumus cilvēku un materiālā ziņā, pazaudējot neatkarību ,nekā ja tās būtu **nenoslēgušas līgumu ar agresoriem** un visas kopā ar tautu cīnītos kā pret Staļina un tāpat arī Hitlera agresiju.

1940 gada 26. jūnijs Besarābijas un Ziemeļu Bukovinas okupācija . Staļiniskā okupācija visur nesa postu ieņemtās teritorijās, visur notika deportācijas un cilvēku iznīcināšana. Līdzīga komisija ir jāizveido kā Ņirnbergā, kuras sastāvā būtu Latvijas ,Polijas, Lietuvas, Somijas, Igaunijas, Čehijas, Ukrainas, Vācijas, Anglijas, ASV, Krievijas, Vācijas, Ungārijas, u.c , no Staļina represijām cietušo valstu pilsoņu pārstāvju, un šoreiz ir jālej par Staļina pastrādātiem noziegumiem pret cilvēci viņa totalitāra režīma laikā. Nav neviens uz arhīvu dokumentiem balstītas filmas latviešu, krievu, angļu u, c, valodās , kas reāli pastāstītu pasaulei par šo Staļina

cilvēku iznīcināšanas genocīdu, izraisītā bada sekām Ukrainā, Pievolgā, Urālos u.c. (apdzīvotas vietas, kurās iedzīvotāji cieta no bada tika aplenktais NKVD karaspēkam un neviens cilvēks ārpus aplenkuma loka netika izlaists) Padomju Savienībā viņa valdišanas laikā. Tikai daļēji Padomju Savienībā ir apsekoti Staļina represiju upuru masu kapi t. sk. Butovas poligonā, Norijskā, Krasnodarā, Komsomojskā, Sovetskij Gāvānij, Vorkutā u. c. Latvijas neatkarības atjaunošanas laikā nav apsekoti Staļina un Hitlera represiju upuru nošauto apbedījumu vietas, nav izpētīti Krievijā bijušās PSRS arhīvu materiāli un Vācijā Hitleriskas Vācijas arhīvu materiāli, un līdz šim laikam nav skaidrs, cik tad tiešām latviešu-latvju, krievu, ebreju u.c. tautību tajos ir apbedīti. Tas arī jauj dažiem vēstures falsifikātoriem izgudrot „visādas pasakas”. Tas gan prasa ilgu laiku , ka arī finansu atbalstu no valstu puses. Skaidrs ,ka politiskās konjunktūras apstākļos tas nav izdevīgi Krievijas komunistiskajai

5

partijai, kuras atbalstītāji vecākā gada un vidēja vecuma gājuma un aptuveni viņu skaits ir kopuma vairāk kā 30 miljonu, un daja no viņiem tic staļinisma radītai melu industrijai. Kaut gan Krievijas komunistiskā partija ir opozīcijā, tomēr tai ir zināma ietekme sevišķi staļinisma slavināšanā, patiesības slēpšanā, impēriskā domāšanā un kārtējā vēstures falsifikācijā, provokāciju radīšanā, ka arī melu informācijas izplatīšanā masu informācijas līdzekļos. Teritoriālajā korpusā, kas iesaistījās kaujās pret otro Latvijas okupantu-hitleriskās Vācijas vērmahtu 1941.gadā, bija diezgan maz vietējo karavīru (apmēram ap 3000). Sākot ar PSRS Latvijas okupāciju tika veiktas 1940., 1941. gadā varmācīgas represijas pret latviešu virsniecību. Tās skāra ap 2000 bijušo Latvijas armijas virsnieku un samazināja PSRS izveidotā Latvijā teritoriālā korpusa kaujas spējas. Latvijā palika mobilizācijas rezerves. Daudzus Latvijas armijas augstākos virsniekus it kā izsauca uz mācībām PSRS, kur arī viņus apcietināja un daudzus nonāvēja.

Daja Latvijas iedzīvotāju 1941.gada vasarā, iebrūkot Hitleriskās Vācijas karaspēkam Latvijā, sagaidīja viņus kā "atbrīvotājus" no J.Stalina režīma, bet drīz vien pārliecinājās, ka vienu okupantu nomainījis vēl viltīgāks okupants. Hitleriskā Vācija Latvijā izsludināja totālu mobilizāciju it ka zem „brīvprātības” lozunga. **Ādolfa Hitlera rakstiskā pavēle par karaspēka daļu-legiona formēšanu Latvijā** tika izdota **1943.gada 23. februārī**. Latvijas apgabala ģenerālkomisārs Otto Heinrihs Dekslers, pārkāpjot 1907.gada Hāgas konvenciju par okupētas Latvijas juridisko statusu, izdeva pavēli darba pārvaldēm iesaukt pirmajā mobilizācijas iesaukumā 1919-1924.gada Latvijas jauniešus militārā dienestā. Vairākos mobilizācijas iesaukumos pakļauti iesaukšanai 1906-1924. gada vīrieši bija uz 1944. gada 1.jūniju 181 439, pārbaudīti 142 697. Nekādas brīvas izvēles nebija, tā bija mobilizācija Hitleriskas Vācijas bruņotos spēkos, kuri izvairījās ātri nokļuva ieslodzījumā vai koncentrācijas nometnēs. Neieradušies uz iesaukšanu 38 742. Kopumā uz 1944.gada 1. Jūliju frontē vermahta organizētā 1 Latviešu SS legionā ieroču SS brigādes sastāvā, 15.divizijas un citās dažādas vienības kaujās piedalījās 110294 visu Latvijā dzīvojošie dažādu tautību Latvijas pilsoņi, tanī skaitā krievu tautības Latvijas pilsoņu piederīgo vienības 7671 (pēc 1930.gada tautas skaitīšanas datiem pirms otrā (2) pasaules kara Latvijā dzīvoja 201,8 tūkstoši krievi, kas sastādīja 10% no Latvijas iedzīvotāju kopskaita. Jau 1959.gadā -556,4 tūkstoši, kas sastādīja jau 26,5%; 1970.gadā - 704,6 tūkstoši; ka sastādīja 29,8%, 1979.gadā - 821,5 tūkstoši, kas sastādīja 32,8 % no visiem Latvijas iedzīvotājiem). Procentuāll tā sauktā legiona karaspēka daļu sastāvā krievu tautības legionāru skaits bija atbilstošs % sastāvam no iedzīvotāju kopskaita, un viņi arī bija Latvijas patrioti. Legionā kareivjus un virsniekus mobilizēja piespiedu kārtā. Lai novērstu visas neskaidrības, kas bija radušas ar jēdzienu „Latviešu leģions” ieviešanu **1943. gada 26. maijā** Trešā reiha reihsfirers, SS struktūru vadītājs Heinrihs Luitpolds Himlers noteica, ka nosaukums „Latviešu Leģions” ir kopējs apzīmējums ieroču SS (Waffen SS) un

6

policijas sastāvā izveidotām vienībām , kuras sastāvēja no Latvijā mobilizētiem karavīriem. Presē tika atjauts lietot nosaukumu „Latviešu brīvprātīgo leģions”. Vienota leģiona pavēlniecība netika izveidota. Tā kā īstenībā, kā vienota karaspēka vienība „Latviešu leģions” neeksistēja, bet to tiražēja presē hitleriskās Vācijas interešu melu industrijai okupētas Latvijas tautai. Bijušo Latvijas armijas ģenerāli Rūdolfu Bangerski iecēla par leģiona (īstenība par no latviešiem izveidoto karaspēka daļu) ģenerālinspektoru. Līdz pat kara beigām nebija apstiprinātas viņa kā ģenerālinspektora pilnvaras un viņa rīcībspējas bija joti ierobežotas. Galvenokārt par divīziju, karaspēku daļu komandieriem, arī štābos tika norīkoti tikai vācu Izceļsmes virsnieki. No tā secinājums, ka augstākais komandējošai sastāvs karaspēka daļas sastāvēja tikai no vāciešiem. Nav pieejams, ka viņus -leģionārus pieskaita „esiešiem.” SS nosaukuma piekāršana leģionam bija H. Himlera viltīgs izdomājums, lai iesauktie baidītos pāriet padomju pusē. SS vērmahta karavīrus kritušos gūsta leģiona kauju sākuma periodā galvenokārt sarkanarmieši nošāva.

Miglaino mājienu , ka hitleriskā Vācija dos Latvijai autonomijas tiesības, ja leģions cīnīsies austrumu frontē 1943. gada 6. oktobrī savā radiorunā izklāstīja bijušais Latvijas armijas ģenerālis Rūdolfs Bangerskis ,kurš bija pārgājis Hitleriskās armijas dienestā un savā veldā daļēji atbalstīja vācu okupācijas varu. Tie solījumi no hitleriskas Vācijas bija salti meli. Tālāk par "pašpārvaldes" ievešanu Latvijā netika, kaut gan arī šai „pašpārvaldei” nebija nekādas dotas pat sīkas tiesības un nekāda vara , vai noteikšana, tā bija kārtējā manišanās. 1941. gada rudenī , kad visu varu Baltijā , kas tika pārdēvēta par Ostland (ģenerālapgabali- Baltkrievijas, Lietuvas, Latvijas, Igaunijas teritorija) pārņēma vācu civilā administrācija (Ostland reihskomisārs Henrihs Loze, Latvijas ģenerālapgabala vadītājs bija Otto Heinrihs Dekslers, policijas šefs Latvijas ģenerālapgabala bija-SS oberfīlers Valters Šrēders), valsts neatkarīga Latvijas Republika netika atjaunota. Hitlera plāni bija iznīcināt Latviju un tās tautu uz mūžiem.

Lietuvas politiķi izrādījās nesaļīdzināmi dižāki savas zemes un tautas patrioti, lielāka daļa no viņiem nesadarbojās ar vācu okupācijas varu: viņi atteicās atbalstīt hitleriešu mobilizāciju un pat izbāzūnētais lietuviešu SS leģions, pat ne atsevišķi pulki, piemēram, robežapsardzības pulki, izveidoti netika, vienīgi policijas bataljonos bija četras reizes mazāk lietuviešu . Lietuvieši uzskatīja, ka izveidojamo armijas daļu komandējošam sastāvam jāsastāv tikai no lietuviešiem, nevis no vāciešiem, kas arī daļēji bija viens no iemesliem Lietuvas „leģiona” neizveidošanā.

Kad Sarkanā Armija bija nonākusi pie Latvijas robežas, ko nozīmēja sauklīstāties „leģionā” un aizstāvēt Latvijas robežas. Vai tas nepalīdzināja hitleriešu priekšnāves agoniju, kura laikā mirstošs zvērs aizrāva sev līdzi tik daudz nevainīgu dzīvību gan Eiropā, gan arī Latvijā. Leģiona un leģionāru problēma nav viennozīmīgi izsverama. Latviešu SS leģiona karavīrus nedrīkst pielīdzināt policijas vai šucmaņu

bataljona dienestniekiem. Pēdējie patiesi bija brīvprātīgie un būtībā viņi bija vācu algotņi. Savas ģimenes eksistences nodrošināšanai ,tie redzēja vienīgo iespēju-dienēt policijas bataljonos. Viņu galvenais psiholoģiskais dzinulis bija naids pret padomēm, kas radies Stajina terora rezultātā, arī attiecībā pret viņu piederīgo vai draugu un paziņu represēšanu, nošaušanu pirmskara gados gan Krievijā gan Latvijā 1919,1937, 1938,1940,1941.gados. Tikai 1940, 1941 gadā Stajina represiju rezultātā Latvijā nogalināto, apcietināto un aizvesto visu tautību Latvijā dzīvojošo Latvijas pilsoņu skaits sastāda 34753 cilvēku. No 1937 līdz 1941.gadam Padomju Savienībā Vitebskas, Baskūrijas, Krasnodararas ,Maskavas u.c. apgabalos pēc Stajina –Molotova pavēles Nr. 00485. 11.08. 1937.g. atsākās lielais terors. Sākot no 30.11.1937.gada tika apcietināti galvenokārt Maskavā dzīvojošie izglītotie latvieši (teātra, klubu, biedrību, valsts, izglītības u.c institūciju darbinieki, bijušie strēlnieki , kurus tiesāja (galvenokārt „tiesa” tā saucamā troika) kā „fašistus”. Cik lielā terora laikā skaitot no 1937 gada , un 1938,39..gados tika nošauti , tie ir vairāk kā 100000. Visiem šiem cilvēkiem Latvijā bija radinieki.. Tā kā Latvijas ārlietu ministrs V.G.N. Munters darbojās PSRS interesēs, tad arī Stajina represijām pret latviešu-latvju diasporu PSRS netika pievērsta uzmanība no K.Ulmaņa puses.

Grūstošās nacisma impērijas stutēšanai tika ziedots latviešu nacionālais zieds un lepnums 1906-1925.gada dzimušo vīriešu paaudze, kurus mobilizēja vācu militāristi 1943.-1944.gadā. Ne Hitlers ne Stajins, ne arī kāds cits pilnvarotais okupācijas varas nesējs nav solījis neatkarīgu patstāvīgu Latvijas valsti. Ja kāds no „legionāriem” saka esmu atklāti cīnījies par brīvu Latviju, tad neatvairāma prasība ir to pamatot dokumentos. Tūkstošiem latvju vīru ir nolikuši galvas cīnoties legionā sastāvā ne par Latviju, paši par to neapzinoties, stājoties legionā pieņemot zvērestu pie Hitleriskās Vācijas karoga . Legionā karavīru zvērests latviskā tulkojumā: Dieva vārdā es svīnīgi apsolos cīņā pret boļševismu vācu bruņoto spēku virspavēlniekam Ādolfam Hitleram bezierunu paklausību un kā drošsirdīgs karavīrs būšu vienmēr gatavs par šo zvērestu atdot savu dzīvību”; vācu karavīra zvērests nedaudz atšķiras: „Zvērot pie Dieva ,svīnīgi apsolos Vācijas valsts un tautas vadonim Ādolfam Hitleram.....un tālāk teksts sakrīt. Nav ne vārda par Latvijas neatkarību, viss no tā ir skaidrs , un nevajagas legionārus uzskatīt par Latvijas brīvības cīnītājiem ,kamēr viņi cīnījās hitleriskās Vācijas trešā Reiha karaspēkā, un viņi nedrīkst tuvoties 16.martā Brīvības piemineklim, ne atļaut viņiem rīkot aizlūgumu Domu baznīcā. Viņu vieta 16.martā ir Litenē, kur viņi var pieminēt savus kara biedrus. Tas nu viņiem būtu jāsaprot. Tāpat tas attiecas uz tiem sauktiem antifašistiem-nacionāliem boļševikiem, „osipoviešiem „limonoviešiem u.t., arī tiem nav vietas pie Brīvības pieminekļa, lai rīkotu provokācijas.

Tādēļ iešana pie Brīvības pieminekļa legionāriem katrā gada 16.martā ir nepieņemama, jo tas grauj daudzu Latvijas patriotu t.sk Latvijas Centrālās Padomes locekļu (profesora Konstantīna Čakstes, simtiem viņa domu biedru u.c.) piemiņu,

un visiem tiem, kuri nesadarbojās ar vācu okupācijas varu. Saeima ir jāaizliedz iet ar Latvijas karogiem legionāriem pie Brīvības pieminekļa. Arī aizlūguma rīkošana Doma baznīca nebūtu ieteicama , jo legions ir hitleriskās Vācijas okupācijas armijas vienība, armija ,kura arī okupēja Latviju. Aizlūgumu par kritušiem latvju karavīriem visas cīņas notiek Doma baznīcā 11.novembrī Lāčplēša dienā. Vienīgais viņi var pieminēt kritušos biedrus Lestenes un citu legionāru atdusas vletā. Nacionālās apvienības jaunekļi un jaunatne, arī daudzi no vecākas un vidējās paaudzes maz zina 2 pasaules kara vēsturi. Jā viņi grib šiem sirmiem vīriem palīdzēt, tad viņiem ir jāaprēķina, kādus Latvijai- cilvēku t.sk. legionāru , kā arī materiālos (sagrautas, nopostītās pilsētas, rūpniecas u.c. objektus) zaudējumus, ko otrā pasaules karā nodarīja Latvijai Hitleriskas Vācijas okupācijas armija. Visas tās sekas veido un tikai tagad atsaucas uz mūsu demogrāfisko situāciju valstī, tajā skaitā arī kalniņvalstīs. Otrais pasaules karš- J.Stalina un A.Hitlera okupācijas režīmi iznīcināja lielāko daju Latvijas vīriešu, kuriem bija jārada nākošā paaudze. Un tas jau arī ir viens no galveniem lemesliem mūsu negatīval demogrāfiskai situācijai LATVIJĀ. Vai ir aprēķināti, cik latvju-latviešus iznīcināja Hitlera režīms, ja kritušo legionāru skaits valrāk kā 60000-80000, bet vēl cik ir jāpieskaita t.sk. mierīgos iedzīvotāju, kurus alzsūtīja uz koncentrācijas nometnēm, iznīcināja, vai neizradīsies vēl desmitiem tūkstošu. Tādēļ vajadzētu apsekot ,cik tad kritušo patiešām bija. Vācijas arhīvi ir pieejami, arī lai aprēķinātu Hitleriskās Vācijas nodarītos zaudējumus Latvijai otra pasaules karā, izveidojot otru komisiju, lai materiāli palīdzētu šiem sirmajiem vīriem un viņu sirmajam atrainēm . Varbūt vajadzētu apzināt apbedījuma vietas bijušās Padomju Savienības plašumos represētēm un nošautiem, balstoties uz Latvijas valsts līgumiem ar bijušam PSRS republikām par apbedījumu vietu uzturēšanu. Derētu deputātu komisijai aizbraukt uz bijušo Abrenes apriņķa Lauru kapiem, un tad būtu priekšstats , kā tos uztur balstoties uz līguma. Vajadzētu arī mainīt retoriku un izvērtēt savu attieksmi pret jaunās Krievijas valdību, jo viņiem arī neklājas viegli veidot savu valsti, bagāža saņemot Staļina-staļinisma totalitārisma režīma radītās sekas un daudzus impērijas piekritējus.. Latvijas Valsts top lēnām, bet nedrīkst uzkāpt uz vecā grābekļa, ir viedoklis, ka jāizstrādā jauna Satversme ,Konstitūcija, tāda , lai tā nebūtu jāmaina vismaz 100 gadu. (Šveices un Somijas variants). Jauniem politiķiem ir jāsaprot, ka pirmskara Latvijas Republikas Satversme jau pierādīja pie kā tā noveda. Un jābeldz valsts vadībai pašai neievērot un nepildīt Latvijas valsts likumus , tas attiecas arī uz valsts ierēdņiem un visiem valsts iedzīvotājiem. Viņiem varbūt pamēģināt sākt ar valsts valodas likuma ievērošanu, obligāti uzstājoties Latvijā esošos valsts mēdījos ievērot Valsts vadībai, visiem ierēdņiem (kauns klausīties kā daži no augstiem ierēdņiem dod intervijas vietējiem mēdījiem, ārzemju mēdījiem meklējot vārdus, vieglāk jūtams būtu izteikt domu savā mātes valodā, kā tas viņiem būtu jādara pēc likuma) valsts valodas likumu, un tad pildīt un darboties , ievērot un Izpildīt pārejos likumus. Vajadzētu aizliegt ar likumu tādas organizācijas, kas nes savā nosaukumā „fašisti” vai „ antifašisti”, jo Latvijā nav

neviena fašista, lai netaisītu visādas akcijas pie Brīvības pieminekļa , kas ir Latvju tautas brīvības svētuma simbols. Būtu ar likumu jānoteic , ka neviens cilvēks Latvijā turpmāk nevarētu nosaukt otru cilvēku par fašistu, par to būtu jāsaņem sods . Ja kādas valsts amatpersona vēršas pret latviešu tautu ar totalitārisma, šovinisma, rasisma un sociālo demagoģijas, draudu retoriku, pat draudot noslaucīt no zemes Latviju, latviešus (latvju) , tad tas ir jāpaceļ starptautiskā līmenī un par to šim cilvēkam ir jāatbild tiesas priekšā, jālesūdz Hāgas tiesā, jārunā no Apvienoto Nāciju tribīnes neatkarīgi vai viņš ir vai nav Latvijas vai citas valsts pilsonis. Staliniskā režīma īstenošanai lozungs, kas domā savādāk, tas ir fašists. Latvijā un arī ārpus tās, tos ,kas nosauc latviešus par fašistiem ir paši īstie fašisti un šī sērga ir jāaptur. Fašisma saknes radās Itālijā 1919.gadā. Raksturīgākās iezīmes :totalitārisms, šovinisms, rasisms un sociālā demagoģija. Arī Stalīna režīms Padomju Savienībā bija tuvs fašismam, pat daudzos radītājos tas bija lielāks par Hitlera pasākumiem tautu un citādi domājošo deportācijās, iznīcināšanā, tanī skaitā arī krievu tautas, kura visvairāk ir cietusi no diktatora Stalīna valdīšanas. Spilgts piemērs ir Somija ,kura nepieņēma Stalīna ultimātu, bet cīnījās gan pazaudējot daju teritorijas , bet saglabājot savu tautu un neatkarību un ceļot savas tautas labklājību augstākajā līmenī. Neatkarīgā Latvijas valsts pirms Stalīna okupācijas daudzos tautsaimniecības attīstības rādītājos bija pārāka par Somiju. Latvijai arī bija jāizdara mobilizācija un jādod bruņots pretspars agresijai, lai gan apgrūtināja tas, ka Latvija nesekoja Somijas piemēram ,kura atteicas noslēgt līgumu ar PSRS un neielaida savā zemē izvietot svešu karaspēku. Latvijas valdība noslēdza neuzbrukšanas(Bāzu) līgumu un atļāva valstī izvietot PSRS kara bāzēs ap 25000 karavīru, kas pārsniedza Latvijas armijas skaitlisko sastāvu. Toties Hitlers izmantoja Latvijā neizmantotos mobilizācijas resursus, un kopumā Latvijas nācija pazaudēja vairāk ,nekā ja mūsu tēvi būtu cīnījušies pret okupantiem. „Vēsture Jāzīna, lai saprastu tagadni un spētu ieskatīties rītdienā. Aizvadīt kara pieredze rāda, cik milzīgas politiskās potences nes sevī tautas brīvības neapslēpjamas alkas, bet reizē vēsture brīdina, cik lielu postu var nest ilūziju politika.” (Vilis Samsons)

Šogad Latvija ir Eiropas Savienības prezidentūrā vadoša no 2015.gada 1. janvāra. Uz mūsu valsti skatās visas pasaules tautas. Ja tiešām atkal tās kārtējās provokācijas 16. Martā tiks atļautas Hitleriskas Vācijas kara veterāniem iet kopā „antifašistiem”-nacionāliem boļševikiem –„limonoviešiem” (vai Latvijas drošības policija zina, kas finansē pretvalstiskos aktīvistus Jevgēniju Osipovu, Benosu Aijo, Vladimиру Lindermani u.c, vai zina, ka Latvijā aktīvi darbojas Krievijas nacionālistu kustības vadītāja Eduarda Ķimonova-Eduarda Venjaminoviča Savenko vietnieks) rīkot provokācijas, apgānit Brīvības pieminekli, tad tā būs zīme , ka mūsu Saeima un Valdība strādā ne Latvijas tautas labā un daudz ko nesaprot. Mums latviešiem – latvjiem daudzi no tuviem radiem tika iesaukti Hitleriskas Vācijas leģionā. Viņi kļuva par kīlniekiem agresora pakļautībā. Ja Stalins būtu izsludinājis mobilizāciju, tad

mazāk būtu leģionā iesaukto, tie būtu Sarkanas armijas rindās. Kurzemes katlam kapitulējot daļa no jaunākiem 1920-1924.gdā dzimušiem leģionāriem tika iesaukti Sarkanā Armijā celtniecības bataljonos jau 1944-1945 gadā, no kuriem daudziem no viņiem kopējais dienesta laiks Hitleriskas Vācijas un Sarkanās Armijās sastādīja pat līdz 6 gadiem. Vēl maz tiek aprakstīts, ka Nīrnbergas prāvā tiesātos Hitleriskas Vācijas kara noziedzniekus, valsts un armijas vadību arī apsargāja prāvs skaits Leģiona karavīru. Tā kā šie sirmie vīri nebija neatkarīgas Latvijas valsts karavīri, jo vēlreiz uzsveru, ka Latvijas Republika nepastāvēja, jo Latvija atkal bija okupēta.

Mēs aicinām Latvijas valsts prezidentu, Latvijas Saeimu ,Latvijas Valdību, Latvijas ārlietu ministriju izskatīt , un pieņemt lēmumu par leģionāru atceres dienu 16.martu uz visiem laikiem, ka arī tās skaidrojošo preambulu un atzīt līdz šim pielaistās kājdas savā attieksmē pret hitleriskas Vācijas Izveidoto leģionu un leģionāriem –veterāniem, un izbeigt viņus cīldināt kā varoņus. Un pats galvenais Latvijas valstij nav nekāda atbildība, pat nekādas dajas par SS Hitlera Vācijas iesaukto leģionu, tāpat kā nav atbildība par Ķeņina atbalstītajiem, latviešu sarkaniem strēlniekiem (Hitleriskās Vācijas un PSRS {Sarkanās Armijas}– bruņotie spēki), jo ne vieni ne otri nepārstāvēja neatkarīgo Latvijas Republiku. Tāpat atjaunotās Latvijas Republikas Saeimai un valdībai nav nekāda sakara un atbildības par Hitleriskas Vācijas izvesto genocīdu pret ebrejiem tās okupācijas laikā Latvijā (Ostlandes ģenerālapgabalā). Tāpat Latvijas Republikai nav jākompensē nevienai valstij, ne vienal cilvēku kopienai par sekām Josifa Staļina un Ādolfa Hitlera nodarītiem zaudējumiem viņu Latvijas teritorijas okupācijas gados, un Latvijas Republikas Saeimai kategoriski ir jānoraida tādas pretenzijas . Pieņemt lēmumu, ka viņi savus biedrus var pieminēt tikai Lestenes kapos, bet ne organizēt kopā ar antifašistiem-nacionāliem boļševikiem provokācijas- apkaunojot Latvijas valsti.

Mēs griežamies pie Rīgas Domes alzliegt 16.marta jebkādas provokācijas pie Brīvības pieminekja , pat alzliegt šīnī dienā gājienu no Doma baznīcas līdz Brīvības piemineklim, ka arī nolikt ziedus. 16.marta dienai nekāda sakara nav ar Latvijas tautas cīņām par brīvību un neatkarību.

Un visbeidzot kam , vai kuriem 16.marta Hitleriskas Vācijas kara veterānu un antifašistu-nacionālo boļševiku, visādu „osipoviešu u.c. pretvalstisku elementu” provokācijas Rīgas pilsētā ir izdevīgas vai vajadzīgas, tikai tiem ,kuri grauj Latvijas tēlu pasaulē, Latvijas valsts neatkarību, lai saasinātu attiecības ar kaimiņiem , un lai propagandas nolūkos nomēlnotu pasaules valstu priekšā Latviju ,kuras maz zina par Latvijas vēsturi, kā arī izplātīt melīgu informāciju , ka Latvija atbalsta neofašismu .

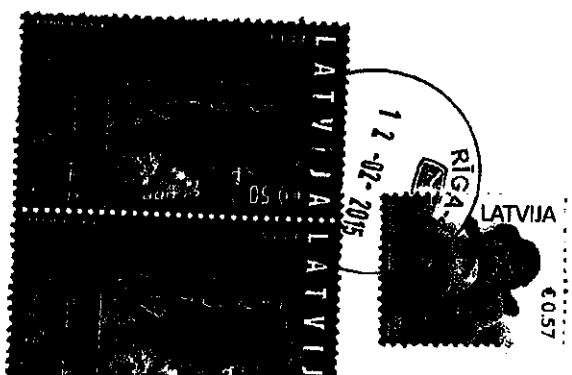
1. **Latvijas suverenitātes ideja likteņgriežos . Vācu okupācijas laika dokumenti 1941-1945. Izdevniecība „Zinātne” 1990.g.**
2. **История Прибалтийского военного округа 1940 -1967. ДСП. 1968 .**
3. Чапенко А. А . История стран Балтии (Эстония, Латвия, Литва) в период независимости и годы Второй мировой войны. Очерки. Мурманск. -2008
4. **Baltijas valstu okupācijas neatzišanas politika- Lielbritānijas un ASV ārpolitiskie lēmumi 1942-1945.gadā. Ainārs Lehris.**
5. **Большой террор 1937-1938. Краткая хроника. Н. Г. Охотин , А. Б. Рогинский.**
6. **Legionāru , laikabiedru atmiņu stāsti.**
7. **М. И. Семирега. Советско-Германские договоренности.**

H. Grigors

L R Minister Prezidentes'

Likten Strojuma, Laimdotas,

Būvības 36
Rīga, LV-1050

R LATVIJAS PASTS
RA 41641 9723 LV

